

„Nesmíš vypustit jeden jediný koncert, i kdyby dorazili tři lidi“

Ještě před třemi lety o nich věděli akorát sousedi v domě, kde zkoušeli. Dnes mladá punkrocková parta Byt čís. předskakuje zavedeným domácím kapelám, zahrála si na Hradech.cz. Lucerně a jejich jméno se opakovaně objevilo. shortlistech Cen Anděl. A to vše má být teprve začátek. Zásadní momenty jejich nedlouhé, ale úspěšné existence jsme zmapovali se zpěvákem Pavlem a kytaristou Matějem.

TEXT: PETR ADÁMEK, FOTO: ANNA BARTOLOTTI

Kluci, potkáváme se doslova pár minut poté, co jste podepsali smlouvu s vaším labelem. Co to pro vás fakticky znamená?

Pavel: Koncerty a těžkej cash. (smích) Ne, jde hlavně o vizi do budoucna. Díky smlouvě máme plán, můžeme to brát vážně a uvažovat v delším horizontu než od koncertu ke koncertu. Máme se o co opřít.

Matěj: Vypadá to, že další roky budeme hodně hrát a vydávat hodně desek, upsali jsme se k natočení tří alb. Takže budeme makat. Díky labelu se dostaneme na větší akce, postarají se o to, aby ty desky byly vidět, abychom se dostali do médií a hlavně k fanouškům v nejzazších

koutech republiky. Dostaneme i nějaké finanční příspěvky na natáčení desek, což je vzhledem k ekonomické situaci kapely přínosné. Zavazuje nás to k tvrdé práci a větší profesionalitě.

Když jsme u té profesionality – jak vypadaly vaše úplné začátky?

Pavel: Je důležité zmínit, že kapela nevznikla ze dne na den. Známe se dlouho jako kámoši. Scházeli jsme se a společně jsme se učili hrát. První pokusy byly covery Green Day. Popravdě to nestálo za nic. Pamatuju si, že jednou přišel soused, jestli to radši nechceme zabalit. Nezabalili jsme to, postupně se zlepšovali a začalo nás to opravdu bavit. Nic jsme od toho nečekali, prostě zábava, dobře

strávený čas. I kdybychom se nikam nedostali, stejně bychom to táhli dál. Písničky jsou to nejdůležitější. Musí se líbit v první řadě nám. Musíš jimi chtít něco říct, nedělat je na sílu, ale srdcem. Když jsme začínali, netušili jsme, že je jednou bude někdo poslouchat.

Matěj: Šest let jsme hledali zpěváka, až jsme z toho začali být opravdu frustrovaní a bezradní. Nakonec se zpěvák zjevil z vlastních řad. Pavel jednou přišel s písničkou *Nechápu*, která všechno nastartovala. Nahráli jsme první čtyři songy a na jaře 2022 jsme to vydali.

Někdy v té době jste skladbu *Nechápu* poslali do *Majkláčovy pítevny*. (YouTube pořad

Michala „Majkláče“ Nováka, v němž upřímně rozebírá videoklipy, pozn. red.)

Pavel: Než se tak stalo, tři čtvrtiny kapely byly razantně proti. Vyrostli jsme na punku, takže jakýkoliv jiný přístup, který nešel odspodu od nás, nám přišel komerční. Řešili jsme, proč by nám měl do naší tvorby někdo kecat, a než jsme do *Pítevny* tu písničku skutečně poslali, proběhlo kolem toho dost sporů. Druhý den jsme to sledovali on-line na nějaký kalbě. První Majkláčova slova byla v tom smyslu, že je to hrozný, že stojíme za ho*no a že mi není rozumět. Po polovině skladby to na něj ale zapůsobilo. Po čase přijel na náš koncert, což se ukázalo jako jeden ze zlomových momentů. Začali jsme se dostávat do širšího povědomí, začaly se nám otevírat další a další dveře, docela dost jsme hráli, ozývali se pořadatelé festáků. Všechno to vlastně začalo organicky, ale bylo potřeba dát tomu nějaký impulz, udělat něco pro to, aby si tě někdo všiml, jít tomu naproti.

Matěj: A hned po první sezoně jsme začali spolupracovat s RedHead Music.

Jakou radu byste dnes s odstupem dali sami sobě v té úplně rané fázi, kdy jste začali dělat první písničky?

Matěj: Nečekat na to, že se něco stane samo. Jít za tím, makat. Nezačnou chodit lidi na koncerty, nezačnou samy naskakovat poslechy. Je třeba za tím jít. A nejen v hlavě, ale reálnými kroky.

Pavel: Já už jsem to vlastně řekl. Být upřímný, nekalkulovat. Kalkul je poznat a smrdí. Autentická hudba si cestu vždycky najde.

Mluvili jste o původně punkových kořenech, a najednou jste podepsali smlouvu s někým, kdo zastupuje velká zavedená jména, jako je Anna K. To chtělo hodně vnitřních ústupků, je to tak?

Pavel: Český hudební svět není natolik rozmanitý, aby labely mohly dělat jenom rockovou hudbu. Jsme s tím v pohodě a já osobně jsem některý věci

Jednou přišel do zkušebny soused, jestli to radši nechceme zabalit. Nezabalili jsme to.

začal vnímat jinak. Nemusí být všechno jen těžký underground, vymezování se může být někdy liché. Není to nic proti zásadám, možná za tím dřív stály trochu předsudky. Podstatné je dělat to, co chceš dělat a co ti není proti srsti.

Co vám dalo letní turné Hradycy.cz?

Matěj: Hodně jsme se vyhráli. Hráli jsme víkend co víkend dva měsíce v kuse, a jelikož to dělají stejní lidi, backstage je stejná, bedňáci ti samí, tak jsem u třetí zastávky přestal vnímat, kde vlastně hráme. Všechno se slilo dohromady.

Pavel: Výborný vhled do toho, jak fungují turné a jak to vlastně funguje na festivalech.

Vypadá to, že další roky budeme hodně hrát a vydávat hodně desek. A taky makat.

Taky jste si jako host Rybiček 48 zahráli ve velké Lucerně. Hodně solidní zářez pro začínající kapelu.

Matěj: Jednou nám na YouTube okomentovali písničku, díky čemuž se ukázalo, že nás vnímají. Pak jsme jednou hráli v Hradci Králové, včetně lidí z dalších dvou kapel tam bylo možná třicet lidí, prostě malá akce. Najednou se otevřely dveře a tam stojí Kuba Ryba. Když jsme dohráli, zmínil, že by nás někam vytáhl, a po čase najednou napsal, že by nás chtěli v Lucerně. Sonu v Brně. Ještě teď tomu nevěříme.

Pavel: Vybavuju si, že nás v Hradci štválo, jak málo lidí dorazilo. Ale opět se ukázalo, že i ten nejmenší koncert může být důležitý. Nesmíš vypustit jeden jediný koncert, i kdyby dorazili tři lidi. Nikdy nevíš, co se pak může stát, a že se může stát úplně všechno.

Matěj: Slyšel jsem myšlenku, že nehraješ pro někoho, kdo na koncert nepřišel, ale pro toho, kdo přišel. Jak zmínil Pavel, nesmíš se vykašlat na jedinou akci.

Považujete koncert v Lucerně za svůj dosavadní největší úspěch?

Matěj: Je pravda, že když jsme lidem říkali, že nás čeká Lucerna, často na nás koukali s otevřenou pusou. To je takový efekt Lucerny. I kdybychom se teď rozpadli, tak máme do konce života na co vzpomínat.

Pavel: Za sebe bych jako nejlepší akce označil naše dva křty, jeden doma v Šumperku, druhý v Praze. Vždycky jsme kolem sebe chtěli mít lidi, kteří smýšlí stejně. A to se povedlo – oba kluby byly plné našich fanoušků. Ta zmíněná Lucerna byla skvělá, ale jen s málo lidmi jsme zahýbali. Na našem křtu jsem cítil, jak jsme s těmi lidmi napojení. Že je tam zavedly stejný cesty jako nás. Rozumíme si navzájem.

Matěj: Lidi se bavili mezi sebou, už tam funguje nějaká komunita. Když se pak

v Praze u vstupu objevila cedulka „vyprodáno“, nechápali jsme. Máme to přes celou republiku a stalo se tohle. Dva roky zpátky by nás nic takového ani nenapadlo.

Zajímalo by mě, jestli máte v kapele nějaké jednotlivé role.

Pavel: Máme a už jsme si je dokázali pojmenovat. Já dělám hudbu. Bubeník David mimo to, že je skvělý muzikant, je ministr dopravy, tak jsme ho opravdu pojmenovali. Nakládky, vykládky, bookování dodávek. Zní to podřadně, ale je to strašně důležitý, protože to zabere hodně času. Jako člověk, který jediný napevno bydlí v Šumperku, i často sám tahá věci. Mates je ministr propagandy a nezastupitelný manažer. Být to na nás třech, tak si ještě teď brnkáme ve zkušebně. On nám říká, v kolik kdy kde máme být. A stejně mu pak pětkrát voláme. Čím víc na tom Mates maká, tím víc na to my kašleme. (smích) Basák Lukáš zas dokáže všechno sehnat, hlavně kontakty, třeba když jsme dělali klipy. Je

nezbytné, aby se úkoly podobným způsobem rozdělily.

A jak to tedy vypadá s novým albem? Zaslechl jsem, že do něj chcete nasypat opravdu hodně peněz.

Pavel: Je to tak. Album bude ještě letos, točit budeme s Filipem Vlčkem. Došli jsme k přesvědčení, že abychom to mohli udělat pořádně, nesmíme dělat kompromisy. Bude to stát hodně peněz, které na to úplně nemáme, ale prostě je seženeme. Jestli jednou nemáme úspěch, tak ať se to stane proto, že jsme krešeni, a ne proto, že jsme na něco důležitého neměli peníze. Jdeme do toho po hlavě, buď, anebo. Je jasné, že peníze neznamenají lepší hudbu, ale je na ně navázána spousta přidružených věcí. Už třeba to, že začínáme jezdit se zvukařem, chceme přibírat technika. Šlo by to samozřejmě i bez nich, ale zbytečně by nás to brzdilo.

Často se jako přednosti vaší kapely zmiňují špinavost a jakási neotesanost. Nebojíte se, že se to s Filipovou produkcí vytratí, že budete znít příliš vyžehleně?

Pavel: To je aktuální téma, které už jsme s Filipem hodně řešili. Na začátku jsme měli vizi, která se s prvním mixem příliš nepotkala, s druhým už ano. Pak přišly změny. Chceme se dál držet spíše v syrovém a přirozeném stylu. Dokonalé hudby je až příliš a ztrácí se jakási „nahatost“.

Velkým tématem byla, Pavle, tvoje ledabylá výslovnost. Existuje hranice, jak zůstat svůj, nezpronevěřit se svému výrazu, ale zároveň se v tomto ohledu technicky zlepšit?

Pavel: To je něco, nad čím hodně přemýšlím. Není nutné, aby byl zpěv dokonalý a abys dokonale intonoval. Potřebuješ výraz, být svůj.

Když se bavíme o tvorbě, říkal jsi, že veškerá hudba stojí na tobě, je to tak?

Pavel: Texty jsou všechny moje a hudba z větší části taky.

Ptám se proto, jelikož se často stává, že takto tvůrčím osobnostem začne být po čase kapela malá a rozletí se vstříc sólové kariéře. Dovedeš si něco takového představit?

Pavel: Občas mám tendence udělat si něco svého, ale ne proto, že potřebuju prostor, ale proto, že to žánrově k Bytu nezapadá. Fungujeme jako kapela. Kluci dělají tolik věcí, které bych já nezvládl. Takhle jsme spolu začali, ta esence je nenahraditelná a jinak bych fungovat nechtěl. ●

Není nutné, aby byl zpěv dokonalý a abys dokonale intonoval. Potřebuješ výraz, být svůj.

